

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

[Γαλλική άποκρηάτικη φαντασία]

Είπε πολλές καιρές από τότε, πού ζούσε στη Γαλλία, ένας νέος πού κανιότανε ότι δεν φοβάται τίποτε. 'Ο νουνός του τόν ειχε βαφτίσει Κορνάντ, μ' α πατριώτες του τόν έλεγαν 'Ατρόμπος'.

Σάν ήτανε μικρός και ή «βάρβες» του διηγούντο παραμύθια για φαντάσματα και ζωτικά, αυτός όχι μόνον δεν έφοβείτο οάν τα άλλα τα παιδιά, αλλά και έλεγε πως αν άπαντήση κανένα βρυκόλακα στών δρόμο του, θα τόν κνινηθοσε ως τις πόρτες της Κολάσεως, χτυπώντας τον, με τó μασοτόνι.

Οι φίλοι του, κάνα-δυό φορές θελήσαν να τόν τρομάξουν, μ' έφαγαν κάτι άγριες σπαθίες, πού δεν τολμήσαν να τó ξανακάμουν.

Τότε τó πήρε άπάνω του πολύ και είπε ένα μεγάλο όρκο:

— Δεν θα νυμφευθώ ποτέ, παρ'ό την ημέρα πού θα...φοβηθώ!
'Επειτα οάν είδε, πού δεν τόν χωρούσε αυτόν και την άνδρειαν του, τó μικρό χερσί του, άπεφάσισε να φύγη μακριά, ζητώντας δόξαν και τύχην.

'Ενας παλός στρατιώτης, φίλος του πατέρα του, του δάνεισε ένα στρατιωτικό ίπποτικό κισοτόνι. 'Ετσι στολιζόμενος ό Κορνάντ μας κήπουε άτονομασθεΐς και «Καλιτέν». Γύρισε χ'ωρες και χωρία, είδε κόσμο και ανθρώπους, μ'α παλλκπαράδες, οάν την άφεντιά του, δεν οννήτιπσε, και έτσι ούτε καν'ό είχε, ούτε νέες δόξες εις τόν δρόμο, ως πού ένα δειλινό έφθασε σέ μιά μεγάλη πόλ, πού γιορτάζε τα Καρναβάλια της. 'Ηταν 'Αποκρηές και ό κόσμος είχε γεμίσει τας δόδους και τας λεωφόρους. Ξένοι πολλοί και πανηγύρια. Ζήτησε ξενοδοχείο να μείνη, αλλά όλα ήσαν γεμάτα από πανηγυριστάς, ανθρώπους πού ήθελαν να διασκεδάσουν με τόν Καρναβάλο.

'Εκτός από αυτά ό 'Ατρόμπος δεν είχεν ούτε μιά πεντάρα εις την τσέπη του, και τó παλπό του στρατιωτικό κισοτόνι, πού δεν ήταν και της έπαφής, δεν ένέπνεε έμπιστοσύνην σέ κανέναν. 'Ενας ξενοδόχος, τέλος τόν λεπήθηκε :

— Φίλε μου, τού λέγει, δεν έχω κάμαρα να σου δάσω, αλλά ούτε και θα βρής. Τόσοι ξένοι ήθελαν. Αλλά θα σου δάσω μιά συμβουλή. 'Εδώ κοντά είναι τó «Ξενοδοχείο του Διαβόλου». Πήγαινε εκεί να κοιμηθής. Θα έχης εύρωχρία, γιατί κανένας δεν πατάει 'κει πέρα.

— Πού είναι αυτό; ρώτησεν ό παλλκπαράς μας.

— Εινε ένα σπίτι στοιχειωμένο και κανένας δεν μπορεί να μείνη μέσα, ούτε μιά στιγμή.

— Καλά, θα μείνω τότε εγώ, είπεν ό Κορνάντος.

— Και δεν φοβάσαι τούς βρυκόλακας ;

— Άλλοτε αν τούς έβλεπα, θα τούς άρχιζα στής μασοτονιές. Μ'α σήμερα πού εινα' αποκρηές κι' όλος ό κόσμος τρώει, έχω κι'εγώ άνάγκη από φαί, κι' από παράξενη παρέα, να διασκεδάσω. Κι' ό Διάβολος να έρχότανε, θα του'λεγα : «Κάτοε, άφένιτη μου, να φάμε»!

— Μπαρ'ό, άπνίτισσε ό ξενοδόχος, μ' άρέσουν

οί παλλκπαράδες. 'Αν σου χρειάζεται τίποτα, ζήτησε το από έμέ. Θα είμαι εύτυχής να έξυπηρετήσω εσένα και τόν έξαδέφ'ό σου τόν Βελζεβούλ.

'Ο Κορνάντ τού είπε και τού έβαλλε σ' ένα καλάθι ένα μπισοτι χοιρινό πού ζύγιζε έξη οκάδες με σκόρδο, τυρί, άβγά, δέκα μπισοκάλες παλπό καλό κρασί, κεριά, φαρίνα, ένα τηγάνι, να φκίση της άποκρηάτικες τηγανιές της πατριδος του, πέρτα, περούνια, τραπεζομάνδπλα και ότι άλλο χρειάζότανε να φάη, να πιη και να γλεντήση μιά τέτοια μεγάλη μέρα.

Τράβηξε έπειτα κατά τó σπίτι. 'Ενα μεγάλο και παλπό σπίτι έτοιμόροπο πού μόλις άνοιξε τη σκουριασμένη πόρτα έκείνη έτριξε και σύννεφο πεταχτήκαν από μέσα μαύρες καρακάδες και κοράκια κρ'ώζοντα. Γύρω σ'τό μεγάλο τó χαντάκι, πού τó έξωνε, πράσινα βατράχια κάσζαν, και μέσα από τις τρύπες τών ψηλών τών τοίχων, κι' άπάνω στής άγριοουκιές πού έκεί μισοφύτρωσαν, κοκκοβάργιες σ'θρλιαζαν, οάν να κλαίγαινε τó θάνατο.

'Ο παλλκπαράς μας άναψε τó σπερματοέτο του και πέρασε μέσα από κάτι μισοπεσμένους διαδρόμους και έφθασε σέ μιά μεγάλη οάλα, πού είχε μιά εστία πλατειά και ψηλή, στήν άκρη, οάν βρωμό και σ'τόν τοίχο μισοσβουσμένες τοιχογραφίες τών προγόνων.

— Μ' αυτό τó παλπόζυλο, δώ μέσα, οκέφθηκε ό παλλκπαράς, θ' άνάψω πρώτες τάξεις φωτιά.

Πήρε λινάρι από τούς χαλασμένους καναπέδες, άναψε μιά φλόγα δυνατη και άρχισε να τηγανίζει της τηγανιές του, πού τοιτοίριζαν οάν να τραγουδοσαν, τραγουδι' έζοτας και γιορτής.

Χτύπησε μεσάνυχτα. Πριν τελείωση ή καμάρια τού ώρολογιού, κάποιος χτύπησε σ'τόν τοίχο.

— 'Ερχονται οι προσκεκλημένοι μου ! έοκέφθη ό Κορνάντ.

'Ανοιξε κι' έυπα, άδελφέ !..

'Ενα ψηλό πρ'άμμα άσπρο μπήκε, προχώρησε προς τόν Κορνάντο και σ'άθηκε τρία βήματα μακριά από αυτόν.

— Μπα ! Μου είσαι και μεσαμφισμένος ! 'Εμπρός, κύριε Καρναβάλλε, καθίστε !

Τό λευκό φάντασμα στεκότανε άμίλιπο.

— 'Ελα λοιπόν πέταξε αυτό τó σάβανο από πάνω σου και κάθ'σε ! 'Εμπρός γιατί θα σου τó πετάξω εγώ ! 'Εμπρός-μύρς. 'Ενα-όδο... τρία.

Και τού κατάφερε μιά με τó σπαθί, μ'ά τó σπαθί του, πέρασε μέσα από τó φάντασμα οάν μέσα από καπνό.

— Α ! 'Ετσι! φάναζε ό Κορνάντ ! 'Ωστε μου είσαι φάντασμα ! Χάίρετε, κύριε Μαρκόσιε τών «Κεκοιμημένων». Εύτυχής γιατί σέ γνώρισα ! 'Ελα να πιούμε ένα κρασάκι.

— Δεν διψάω, άπνίτισσε τó φάντασμα, μ' ένα τόνο πένθιμο...

— Τόσο τó καλλίτερο. Τά πίνω και τά δυό ή άφεντιά μου ! Στήν ύγειά σου, κύριε Θειαφοκέρη !

— Άκολούθησε με, τού είπεν ό Βρυκόλακας,

— Πού ;

— Κάτω, σ'τού Πύργου τά κατώγια.

— Μιά στιγμή να πιούμε, κι' έπειτα. Τί ; Θελεις να συναχωθούμε νηοτικοί κεί κάτω ;

— Να με άκολουθήσης άμέσως, άπνίτισσε τó φάντασμα, σηκώνοντας ένα σκελετώδες χέρι.

— Κάτω τά χέρια, σέ παρακαλώ !

— Να και ένας πού δεν φοβάται, ειπε τó φάντασμα, κατεβάζοντας τó χέρι. Σ'ν μοναχά μπορείς να με γλιτώσης από την Κόλαση. Κι' εγώ θα σου τó πληρώσω.

— Πώς ; αν ή χρονιατοσακκοϋλα σου εινε γεμάτη καπνό, σ'πως τó μαντώ σου ;

— Μείνε ήσυχος. Εινε εδ'ό κάτω, σ'τού Πύργου τά ύπόγεια, ένας θσοασρός, πού ειχα κρύψει άλλοτε. Τόν μισόν πάρε τον εσ'ό και τόν άλλον μισόν να τόν κ'νής ότι σου ουστήσω !

— Τότε δέχομαι !

— Πάρε λοιπόν τó σπερματοέτο και πήγαινε εμπρός,

— Πάρτο μοναχός σου και τράβηξε μπροστά. Δεν είμαι ύπρηξής σου,

'Ετσι κι' έγεινε. Μόλις έφθασαν κάτω εις τó βαθύ κατώγι, εστάθησαν εμπρός σέ μιά μεγάλη πέτρα, οάν λίθος έπιτάριος.

— Σήκωσε την πέτρα, τόν παρεκάλεσε τó φάντασμα.

— Σήκωσέ την μόνος σου.

'Ο Βρυκόλακας έσκυψε, την εσήκωσε και δυό κισοπια γεμάτα φλοριά. Άστραφαν εμπρός τους, σ'τό φως τού κεριού τó κόκκινο.

— Να ή αίτια της καταδixής σου, ειπε τó άσπρο φάντασμα, πού δεν μπορώ ν' άναπαυθώ και γυρίζω οάν την άδικη κατάρτα ! Τά π'ρα τά φλοριά αυτά, από μιά έκκλησι'ά έλληνική, οάν έκτορατεύαμε ως Σταυροφόροι, για την 'Αγία Γη. Πάρε τó ένα τó πιθόρι σ'ό, μ' άδωσε τ' άλλο σ'τις έκκλησι'ες τών 'Ελλήνων. Τότε ή ψυχή μου θα άναπαυθ'ή και τó σ'ωμα μου θα λούση ;

— Και πού εινε αυτοί οι 'Ελληνες ;

— Τράβα κατά την άνατολή, κάμε δρόμο άρκετόν και θα βρής τόν τόπο τους και τούς νουσός

